

Předpokládám, že sedíte svorně kolem ohně, který příjemně praská a letní tma vás obklopuje jako skořápka. Přiložte ještě pár větviček, aby plameny zasvítily jasněji a poslechněte si něco, co bych vám chtěla dneska vyprávět. Je to příběh, který se tak trochu hodí do atmosféry večerního ohně mezi poslední písničku a zatažení zipu spacáku, když se vám již klíží víčka, ale stále ještě nenastala ta pravá chvílka pro spaní. Tak

tedy: není tomu tak dávno, seděla parta kluků a holek v tramském okolo ohně a pozorovala kroutící se ohnivé jazyky. Slim už před chvílí odložil kytaru a sem tam se někdo zvedl, aby přiložil pár větví. Nálada byla ospalá a tak trochu pochmurná. Šlajfka setřásl se sebe ta opřádající vlákna lenivosti a začal vyprávět děj filmu, který zhlédl před odjezdem na velký vandr právě sem – na nejjižnější cíp Slovenska. Rozvinula se debata o odvaze, strachu, neuvěřitelných příbězích a nevysvětlitelných jevech.

Někteří připouštěli možnost existence nepochopitelných tvorů a jako odpověď na všechna proč zavěšovali do vzduchu tajemný otazník s významným pokrčením ramen. Jen pár kluků a Margit hájili cestu logického střízlivého vysvětlení všech tajemných příhod a odmítali strach z těchto nadpřirozených jevů a dějů. Zvlášť Margit energicky vystupovala na obhajobu chladného rozumu a logiky. Jevga se zamyslel a dlouhou chvíli panovalo ticho. Pak se ozval jeho jemný hlas poněkud pištivý vzrušením: „Víte, že jsem se narodil v Rusku a protože jsem žil až do deseti let na vesnici, znám řadu pověr, pověstí a příběhů o věcech, o nichž jsme před chvílí hovořili. Ale chci vám říci něco jiného. Všiml jsem si, že tady nedaleko je rozpadlý staroruský hřbitov. Když jste hledali vodu, prohlížel jsem si padlé náhrobní kameny a staré hroby. Objevil jsem tam jednu zajímavost, která by se nám dneska mohla hodit, abychom vyzkoušeli tvůj chladný rozum a odvahu, Margit. Našel jsem tam totiž starý dřevěný kříž, na němž je vyřezáno znamení, co se dávalo na hrob lidem, o kterých byli vesničané přesvědčeni, že jsou nebo lépe řečeno, že byli vlkodlaci. Kromě toho kříže je tam ještě kamenná deska s nápisem a ikonou. Margit, dovedu tě na kraj lesa a ukážu ti cestu k hřbitovu. Bude jedenáct hodin, hřbitov je vzdálený asi 5 km, takže bys o půlnoci mohla být na místě. Jako důkaz, že tam skutečně byla, mi řekneš, co je napsáno na tom kameni. Souhlasíš?“ Margit kývla hlavou a chystala se vstát, ale Jevga ještě nedomluvil: „Ještě nám do jedenácti zbývá pár minut. Chtěl bych vám tak trochu říct, co se u nás na vesnici o vlkodlacích povídalo, i když vím, že to na vás nebude mít takový účinek jako tenkrát na mne. A něco z toho ve mně zůstalo dodnes. – Tak

tedy vlkodlakem se stal člověk tehdy, upsal-li se zlým silám. Další možnost stát se vlkodlakem byla ta, že se v toto zvíře měnil ten, koho vlkodlak nějakým způsobem přemohl a zahubil. Vlkodlak, který zemřel ve své lidské podobě, se nezbaví svého údělu ani po smrti a o půlnoci ve své vlkodlačí kůži hledá oběť tak dlouho, až se zbaví svého prokletí. Jedinou ochranou proti němu je svěcené březové listí, játra z novorozeného beránka a obrázek ikony, pod kterou byl vlkodlak jako dítě křtěn, nebo která byla položena na jeho hrob.“

Margit pohodila pohrdavě kšticí, vytáhla z batohu baterku, přitáhla si bundu k tělu a vykročila na lesní cestu. Ostatní sledovali její a Jevgovu postavu tak dlouho, dokud jim nezmizely ve tmě.

Jevga ukázal hubeným prstem směr, kterým měla Margit vykročit a naléhavě zašeptal ochraptělým hlasem: „Margit, prosím tě, pro můj klid, vezmi si k sobě alespoň tohle“ a zavěsil jí na krk tenký řetízek s medailonkem. Margit si odfrkla a s převahou se podívala na drobného Jevgu. Pak rychlými kroky zamířila tam, kam jí Jevga ukázal. Skutečně asi za 3/4 hodiny došla k jakýmsi zbytkům starobylé zdi. Posvítla si na cestu a obratně se proplétala mezi rozpadajícími se kameny a kříži. Najednou uviděla stranou od všech okolních hrobů dřevěný kříž s podivným vyřezávaným znamením a napůl vyvrácený náhrobní kámen s ikonou. Přistoupila blíž a ačkoliv se tomu vzpírala celým svým rozumem, padl na ni divný tísnivý pocit. Zároveň zaslechla jakési tiché plíživé kroky. Rozhlédla se, ale všude jen stíny náhrobků... to asi jen vítr zaševalil v trávě. Najednou se jí zezdálo, že na náhrobním kameni spatřila líbeznou dívčí tvář. Rozsvítla baterku a právě v okamžiku, kdy se světelný kužel dotkl omšelého nápisu a Margit slabikovala první slova – ve věku 18 let Klavdije...- ozval se za ní tlumený chrčivý zvuk a cosi těžkého a měkkého jí skočilo na krk. Dala se do překotného běhu, klopýtala přes náhrobky a cítila, jak jí ledový pot stéká po zádech.

Už už jí opouštěly síly, ale palčivá bolest na pravé straně krku ji donutila zvednout ruku, aby se bránila. V tom se její prsty dotkly chladného kovu medailonku. Škubla za řetízek a medailonkem začala přes rameno tlouci do těžkého břemena na jejích zádech. Zaslechla ještě kvílivý zvuk, při němž se jí svíralo srdce a ucítila, že stisk na jejím hrdle povolil. Pak jí mdloby podrazily kolena a Margit klesla v bezvědomí na kraji lesa, kde se prve rozloučila s Jevgou.

Když ji o hodinu později přinesli kluci k ohni, byla její tvář úplně bílá a Margit stále ještě neotvírala oči. V rukou křečovitě svírala přetržený řetízek s jakýmsi staroruským obrázkem – snad ikonkou či co. „Teda, to bych do naší Margit nikdy neřekl, že takhle selže“, prohodil Klobása a snažil se vlít Margit mezi promodralé rty trochu rumu. „Tady na krku se o něco poranila. Vypadá to jako otisk zubů, asi se o něco škrábla“, všiml si Slim a Šlajfka prorocky dodal: „Tady vidíte, co dokáže fantazie a strach“, a všichni souhlasně zamručeli. Jen Jevga stál stranou a myslel na mladičkou Klavdii, která již málem našla svou oběť a vykoupení, nebýt jeho medailonku s ikonou, kterou tak pracně kopíroval odpoledne z náhrobního kamene starého hřbitova.